

villet foretage en positiv Handling som Finansminister, og det var, da Alberti skulde have dette Laan paa halvanden Million. Det vil jo vistnok til alle Tider være en Gaade, at den højtærede Konseilspræsident har gjort dette. Enhver har formodentlig forsøgt paa at tænke sig, hvorledes dette kunde gaa til. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede Konseilspræsident — og derpaa tyder jo ogsaa Albertis Udtræden af Ministeriet — har været ganske paa det rene med, at der var noget i Vejen med Alberti, men at der — som den højtærede Konseilspræsident har skrevet — ikke var noget *virkeligt* i Vejen. Det vil sige, jeg tænker mig Muligheden af, at Konseilspræsidenten er kommen til det Resultat: Det er jo galt med Albertis Pengesager, men ukendt som han — og alle — har været med, at Alberti var en Falskner, har han vel tænkt sig, at hvis han nu lod Alberti faa disse halvanden Million af Statens Penge og selv fik Sikkerhed i Værdipapirer, saa var paa den ene Side Statskassen sikret, og paa den anden Side vilde der vel saa være en Mulighed for, at Alberti kunde bjærge Sagerne igen, saaledes at hans Pengesager i alt Fald kom saa langt bort fra os, at de ikke længere berørte os. Jeg kan ikke tænke mig nogen anden Forklaring, og det kan ogsaa være en i og for sig ganske naturlig Forklaring. Men det er mig ganske ubegribeligt, at den højtærede Minister har slaaet sig til Taals med, hvad Alberti har fremført. Thi naar det oplyses for den højtærede Minister, at det, der staar i Den sjællandske Bondestands Sparekasses Regnskab, er et Differencebeløb mellem to Summer, der hver drejer sig om omkring 3 Millioner Kroner, saa maa den højtærede Minister kunne sige sig selv, at hvis Bondestandens Sparekasse administreres paa den Maade, er det jo det rene Vanvid. Det er dog det rene Vanvid at anbringe 3 Millioner Kroner i en Bank og laane 3 Millioner Kroner i en anden til en Rente, der vel er mindst det dobbelte af den, man kunde faa for de tre første Millioner. Denne Betragtning er saa ligefrem og simpel, at det er ganske ubegribeligt, at den højtærede Konseilspræsident ikke er kommen ind paa den. Og det er saa meget mærkeligere, som den højtærede Konseilspræsident jo slet ikke kan staa fremmed overfor den Slags finansielle Foretagender. Mange af os andre ere ikke inde i Styrelsen af finansielle Institutioner, men det er jo den

højtærede Konseilspræsident, idet han er Formand for den jyske Husmandskreditforening og derfra maa vide Besked med den Slags Ting. Den højtærede Konseilspræsident maa jo vide for det første, at dette var en ganske utilstødelig Maade at lave en Regnskabsopgørelse paa. Men selv om den var tilstødelig, maatte han vide, at det var en fuldstændig vanvittig Bestyrelse af Den sjællandske Bondestands Sparekasses Sager.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Da Statskassen jo ikke staar inde i Ministerens Værelse, og da han altsaa ikke kan tage Penge ud deraf og lægge Værdipapirer ned i den, men da der forud for Udbetaling af halvanden Million Kr. maa være gaaet nogle mundtlige og skriftlige Forhandlinger indenfor Ministeriet selv, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om der ikke fra Finansministeriets egne Embedsmænds Side er fremkommet Betæneligheder, som have naaet Ministerens Øre, Betæneligheder med Hensyn til Udbetalingen af denne Sum. Dette Spørgsmaal vil jeg gerne rette til den højtærede Minister.

Derefter vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Vraa (Thomas Larsen), der er Ordfører i denne Sag. Han udtalte forleden i sin Indledningstale, at ogsaa jeg, der var og havde talt som Albertis Modstander, havde holdt paa, at Luften her inde i Tinget ikke skulde forpestes ved Insinuations-Angreb paa Medlemmer eller paa Ministre. Det er fuldstændig rigtigt; det har jeg sagt i Fjor, og den Opfattelse fastholder jeg selvfølgelig. Insinuations-Angreb, ogsaa det, som rettes mod en Mand, der senere ved sin Færd viser, at Angrebet har været berettiget, maa enhver være beskyttet imod her i Tinget. Men for det første er det jo nu saaledes, at Rigtigheden af noget af det, som den Gang stod for os som Insinuationer, blev senere ved tredie Behandling bekræftet, og det er det, de Herrer have overset, men som enhver af os andre, som have fulgt Sagen ganske objektivt, have set. Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at de Bemærkninger, jeg den Gang tillod mig at fremsætte her i Tinget, jo ogsaa gik videre og vare en Anmodning til de styrende her i Landet, som netop ved deres Handlinger den Gang havde kastet et højst uhyggeligt Skær i Udlandets Øjne over det danske Folk, om, at de passede vel paa, at det kom til at indskrænke sig til de Tilfælde, som den